

1. Wat is het doel van eEvidence?

Het doel van eEvidence is om op tijd te kunnen beschikken over digitaal bewijsmateriaal dat is opgeslagen bij een dienst aanbieder in een andere EU lidstaat.

Ten opzichte van reeds bestaande instrumenten voor internationale rechtshulp, gaat eEvidence helpen de tijd die nodig is om digitaal bewijsmateriaal te vergaren, fors inkorten.

Vanaf 2026 moeten gegevens binnen 10 dagen en in uitzonderlijke gevallen van hoge spoed binnen 8 uur nadat ze zijn gevraagd worden verstrekt.

2. Hoe regelt eEvidence deze korte procedure van opvragen en leveren van elektronische bewijsmateriaal?

eEvidence regelt dat een lidstaat rechtstreeks digitaal bewijsmateriaal kan opvragen bij een dienst aanbieder in een andere EU lidstaat door middel van een bevel.

In de meeste gevallen zonder dat dat bevel eerst moet worden ingediend via de justitiële autoriteiten van dat andere land.

In de bijlagen van de eEvidence verordening is vastgelegd aan welke inhoudelijke eisen een bevel moet voldoen en zijn modelformulieren weergegeven.

Vanaf 18 augustus 2026 kunnen Nederlandse dienst aanbieders de eerste verzoeken om digitaal bewijsmateriaal uit EU lidstaten verwachten.

3. Wat verstaat eEvidence onder “digitaal bewijsmateriaal”?

Voor eEvidence gelden abonneegegevens en andere voor het identificeren van personen benodigde gegevens, naast verkeers- en inhoudsgegevens als digitaal bewijsmateriaal.

De gegevens moeten bij de dienst aanbieder opgeslagen zijn in het kader van de bedrijfsvoering. Het gaat hier niet om een dataretentie verplichting.

4. Wat is er voor eEvidence geregeld?

eEvidence is Europese wetgeving die in 2023 is aangenomen en meteen geldig is voor alle EU lidstaten.

eEvidence bestaat uit een zogenaamde richtlijn en een verordening.

De richtlijn regelt de verplichtingen voor dienst aanbieder als deze een substantiële dienst aanbieden op het grondgebied van één of meerdere EU lidstaten.

De verordening regelt de bevoegdheden voor de lidstaat.

5. Wat verandert er voor dienstaanbieders?

Wanneer eEvidence in werking treedt gaan dienstaanbieders naast de bevelen om digitaal bewijs van de Nederlandse justitiële autoriteiten óók bevelen rechtstreeks van justitiële autoriteiten uit andere EU lidstaten ontvangen.

Daar komt bij dat de korte reactietermijnen hogere prestatie-eisen aan de bedrijfsvoering van dienstaanbieders zullen stellen.

6. Hoe gaan dienstaanbieders eEvidence bevelen ontvangen?

Om veilig en betrouwbaar digitaal bewijsmateriaal te kunnen opvragen en aan te leveren wordt er een IT systeem ontwikkeld door de Europese commissie.

De IT voorziening faciliteert het gebruik van de modelformulieren voor het bevel en de reactie van de dienstaanbieders daarop.

Het wordt een gedecentraliseerd IT systeem, waarbij er in iedere EU lidstaat een aansluitpunt is voor toegang, verzenden en ontvangen.

Er komt géén Europese opslag van gegevens.

Elke lidstaat moet zorgen dat het nationale aansluitpunt kan worden gebruikt door de overheid én de dienstbieders.

Dat nationale aansluitpunt communiceert rechtstreeks met de aansluitpunten van de andere lidstaten.

Voor dienstaanbieders ontwikkelt de Europese Commissie een web-interface en koppelvlak met het IT-systeem.

7. Onder welke voorwaarden kan een dienstaanbieder een eEvidence verzoek weigeren?

Een dienstaanbieder kan een eEvidence bevel om drie redenen weigeren, namelijk:

- Als het bevel volgens de eigen administratie of eigen wetenschap van de dienstaanbieder van toepassing is op een verschoningsgerechtigde
- Als het bevel op basis van de eigen administratie of eigen wetenschap het recht op persvrijheid of vrije meningsuiting zou inperken
- Als de dienstaanbieder niet (meer) over de gevraagde gegevens beschikt of als een bevel op grond van de door de aanvragende lidstaat aangeleverde informatie onvoldoende informatie bevat om het bevel te kunnen uitvoeren

8. Is er bij eEvidence verzoeken dan helemaal geen inhoudelijke rol voor de eigen overheid?

Bij eEvidence bevelen om abonneegegevens speelt de eigen nationale overheid geen inhoudelijke rol.

Bij bevelen om verkeers- of inhoudsgegevens wordt de Nederlandse overheid nog wel parallel aan het bevel aan de dienstaanbieder hierover geïnformeerd.

Daarop kan deze het bevel inhoudelijk toetsen op de aanwezigheid van weigeringsgronden.

Zo nodig kan de Nederlandse overheid aangeven dat de dienstaanbieder de gevraagde verkeers- of inhoudsgegevens niet moet verstrekken.

Als de dienstaanbieder bij het verstrijken van de reactietermijn van 10 dagen van de Nederlandse overheid geen bericht heeft ontvangen én er geen eigen aanleiding is om te weigeren, dan moet de beschikbare informatie geleverd worden.

9. Hoe weet een dienstaanbieder of een eEvidence bevel legitiem is?

De eEvidence verordening heeft precies geregeld welke justitiële autoriteit van een EU lidstaat een dienstaanbieder in een andere lidstaat een bevel kan sturen, voor welke feiten en in welke gevallen. In het IT systeem zal deze informatie per lidstaat worden gespecificeerd en zal voor elektronische ondertekening worden gezorgd. Een eEvidence bevel kan alléén maar via het Nederlandse nationale aansluitpunt aan de dienstaanbieder worden verstuurd.

10. Hoe kan een dienstaanbieder zich voorbereiden op eEvidence?

Het Ministerie van Justitie en Veiligheid faciliteert dienstaanbieders en hun brancheorganisaties bij hun voorbereiding op eEvidence. Hiervoor stemt het ministerie de Europese en nationale ICT ontwikkeling op elkaar af, verzorgt het ondersteunende nationale wetgeving en brengt het de nationale stakeholders samen om de weg te effenen voor een soepele implementatie van eEvidence. Dienstaanbieders mogen zelf kiezen in welke EU lidstaat of lidstaten zij zich registreren. Uiterlijk 18 februari 2026 moet de registratie voltooid zijn.